

**NOG NOOIT EERDER VERTOOND
IN DE GESCHIEDENIS VAN DE LITERATUUR!**

**Gurty heeft dit boek onder de schuilnaam Bertrand Santini
helemaal zelf geschreven en geïllustreerd.**

**Dit is zeer opmerkelijk:
voor de eerste keer in de geschiedenis van de literatuur
werd een boek geheel door een hond geschreven.**

**Een fantastische mix van HUMOR, AVONTUUR
en SCHAAMTELOOSHEID!**

Bijzonder veel dank aan Tibo Bérard vanwege zijn gastvrijheid, zijn goedheid en zijn gevoel voor precisie, en ook aan alle lezers, boekhandels en vrienden die me van boek tot boek blijven volgen.
B.S.

Oorspronkelijke titel: *Le Journal de Gurty, Vacances en Provence*
© 2015 Editions Sarbacane, Paris.
De rechten voor de Nederlandse vertaling werden onderhandeld via La Petite Agence, Paris.

Deze uitgave: © 2021 Baeckens Books NV,
F. de Merodestraat 18, B-2800 Mechelen
www.baeckensbooks.com

Tekst en illustraties: © Bertrand Santini
Nederlandse vertaling: © Edward van de Vendel
Omslagillustraties: © Bertrand Santini
Zetwerk Nederlandse vertaling: KaaTigo

Eerste druk: maart 2021
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 900 4
D/2021/6186/17
NUR 282/283
YFQ Kinderen / tieners: fictie: humor
YFP Kinderen / tieners: fictie: natuur- en dierenverhalen
5AJ Leeftijdscategorie: vanaf ca. 8 jaar

Trefwoorden: humor, vriendschap, dieren, honden, platteland, vakantie, zomer, geluk

1 JULI

- Dag van de Heilige Laika -

DE AANKOMST

De stem van de trein zegt: *'Ding ding dong...
We komen aan op het station.'*

O, maar dat zegt niks! De stem van de trein zegt wel vaker dingen. Ze doet bijvoorbeeld ook net alsof er in de restauratiewagon heerlijke broodjes te vinden zijn, maar dat klopt niet, ze waren niet heerlijk.

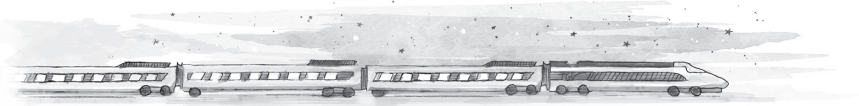
'Gurty, kom op! We zijn er, popje!' gaapt Kasper. Hij rekt zich uit in zijn stoel.

Kasper, dat is mijn mens. Ik ben dol op hem. Hij is aardig, speels, trouw – en zo zindelijk ook! Toen

ik geboren werd, nam hij me in zijn armen en sindsdien zijn we altijd bij elkaar, behalve als hij boodschappen gaat doen in de supermarkt.

'We staan hier drie minuten stil!' zegt de stem van de trein nog een keer.

Dat betekent nog altijd niks. We zouden net zo goed ergens anders kunnen zijn. Er zijn heel veel treinen. Op zijn minst vier. Er is er een die naar Parijs gaat, een die naar het platteland gaat en dan nog een die naar Amerika gaat, maar die vliegt. Er is ook een trein die naar Engeland gaat, maar die is verboden voor honden, behalve dan voor blindengeleidehonden. Mijn Kasper draagt een bril, maar dat is niet genoeg om blind te zijn.

Misschien wordt hij stekeblind als hij ouder wordt, net zoals Carlos, de poedel van mevrouw Rastapopoulos. Dat zou super zijn, want dan kunnen we naar Engeland.

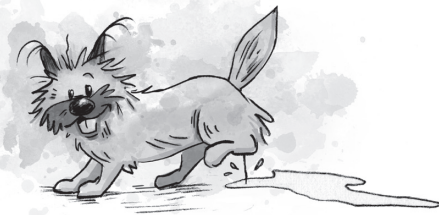
Toen de trein gestopt was, wist ik nog altijd niet zeker waar we waren. Ik moet erbij zeggen dat de maan die avond kapot was, dus ik kon wel leuk het landschap gaan zitten inspecteren door het raam, maar ik zag niks.

Eindelijk schoven de deuren met een psssj-geluid uit elkaar, en een warme windvlaag waaide door mijn snorharen, ongeveer zoals bij een oven die je opendoet om te kijken of de pizza al goed is.

Oef! De stem van de trein had niet gelogen. De avondnacht rook heerlijk naar basilicum, lavendel en cannelloni.

Daarom begon ik blije sprongetjes te maken, net als toen ik wormen had.

Met een geweldige overwinnaarsprong kwam ik op het perron terecht, waar het wemelde van de rolkoffers en wandelbenen. En nadat ik de aarde met een druppeltje pies had gezegend was het hele platteland van mij.

Onze auto stond op het parkeerterrein op ons te wachten zonder gas te spugen. Maar meteen toen we erin zaten ging hij er als een raket vandoor om ons naar het huis te brengen.

O, mijn heerlijke huis op het platteland! Ik zou het met mijn ogen dicht nog kunnen herkennen. De hal ruikt altijd naar venkel, de woonkamer altijd naar tijm, de keuken altijd naar worst en mijn mand altijd naar hond.

Terwijl Kasper de koffers en de ramen opende, ging ik op het terras zitten om de geuren van onze eerste VAKANTIEavond op te snuiven.

Rondom de cipres zweefde een vleugje eekhoorn – op de eerste snuit herkende ik meteen die oproerkraaiër die ik vorig jaar had proberen te vangen en ook het jaar daarvoor. Ik beloof dat ik hem dit jaar te pakken krijg, of mijn naam is niet Gurty!

Dichtbij de platanen begreep ik uit het aroma van de vuilnisbakken dat onze burens, de familie Kabbelvijs, nog altijd niet op dieet zijn. De geur van hun kat spookte door de moestuin. Zijn walmstank getuigde van het feit dat hij die ochtend bij de courgettes rond had gedwaald, en dat hij de dag ervoor salami had gegeten.

Kortom, al mijn vrienden waren er weer. Zelfs degene waar ik niet van hield. Gek genoeg kon ik niet wachten om ze weer te zien!

Maar eerst ging ik slapen. Het dutje in de trein had me uitgeput en morgen moest ik in vorm zijn, want ik had heel wat vakantie te vieren.

2 JULI

- Dag van de Heilige Benji -

GRAAG GEDAAN

Om de eerste vakantieochtend te vieren ging ik Kasper met een cadeau in mijn bek wakker maken.

'Joehoe!' zei ik vriendelijk. 'Kijk eens wat ik hier voor moois voor je heb!'

Ieder normaal persoon zou blij geweest zijn.

Kasper begon te gillen.

Maar het was toch een prachtige rat!

En hij was ook niet nep! Geen plastic of stoffen prulletje. Nee! Oké, hij was dood – maar het was wel een heuse echte, en hij stonk ook zo lekker!

Tot mijn verbijstering noemde Kasper me een vies-peuk en hij zei dat het heel stom was dat ik 'een dier zoals mijzelf' had doodgemaakt.

Maar ten eerste had ik die rat helemaal niet doodgemaakt. Hij zat zich helemaal alleen te vervelen in de keuken, dus toen beet ik hem zo'n beetje voor de lol en toen stierf hij van ouderdom, het arme dier. Bovendien is een rat niet 'een dier zoals ikzelf'. Hij is lelijk en zwart, en ik ben mooi en in kleur.

Bij wijze van dank werden mijn cadeau en ik als oud vuil de tuin in gesmeten.

Ik zal nog eens een keer iets aardigs doen, zeg! Het is dan wel juli, maar de menselijke domheid heeft duidelijk geen verlov opgenomen.

En om te laten zien dat ik niet blij was ben ik het begin van de zomer helemaal alleen gaan vieren met wat gehuppel in het veld.

Het volgende
cadeautje is gewoon
voor mezelf!

